

Posztindusztriális tájköltészet

puha vagyok és kócos, anyagi viszonyaim
harmincegy éve rendezetlenek.
a ruhával esténként ledobom magamról
a fáradságot, a ruhával reggelente
magamra öltöm a másnapot.
gyanakodva figyelem a kartonbútorok
térnyerését, és menthetetlen nosztalgiát
érzek a zacskós-tejes idők után.
ismerem az altroszkópiát,
anyámtól érthetetlen szorongást örököltem,
áttetsző karsztvize átmossa testem
porózus rétegeit.
elveszek a körzővel rajzolt nagyvárosokban,
szédít a vonalzóval húzott kisvárosok
metafizikus üressége.
toporgok még egy kicsit itt a töltésen,
akár az ártéri szarvasok,
jól jönne egy kalap, ami nem ázik át ezekben
a nem történelmi időkben.
umatkozom, mert puhák vagytok és kócosak,
vidáman paskolja seggetek
a rendszeresített gyalogsági ásó,
umatkozom itt köztetek, az elhatárolódások
kereszttüzeiben.